

V Praze, dne 23. 3. 2013

Milý Duchoslávku,

musím říct, že je to tady úplně jiné než před osmisty lety, kdy jsme tady byli spolu na ročním výletě nad zem. Teď mám jen týden a vůbec mi to nestačí.

Ptal jsem se mnoha lidí na všechny zdejší novinky a dozvěděl jsem se spoustu zajímavostí.

Představ si, že v podzemí lidé vykopali tunely, kterými projíždějí velké pojízdné krabice. Lidé jim říkají metro. Některé tunely jsou i pod řekou, naší starou Vltavou. Aspoň ta se nezměnila. Metro jezdí po celé Praze. Dostal se mi do rukou přehled tunelů, kudy metro projíždí.

PRAGUE METRO

To je zajímavé, vid? Když jsem tenhle plánek dostal, a trochu jsem ho pochopil, první mi do oka padla stanice Vyšehrad. Myslíš, že je to ten samý Vyšehrad, který jsme spolu viděli? Je docela určitě jisté, že se nějak změnil. Jenže na obrázku je i jakási Hradčanská. Tedy že se tam nachází hrad. Pravděpodobně bylo tohle metro postaveno kvůli králům, kteří potřebovali přejíždět z jednoho hradu na druhý.

Nedávno jsem však zaslechl cosi o prezidentovi. Neměl jsem ponětí, co to slovo znamená, tak jsem se na to zeptal nějakého muže. Byl ale zvláštní; samozřejmě měl divné oblečení, ne takové, které se nosilo v 14. století. I když je pravda, že všichni lidé teď nosí to, co ten pán. Zaujal mě však přístroj, který měl kolem uší. Hrál z něj muzika! Když jsem se vydával z podsvětí na zem, očekával jsem plno nových lidských ztřeštěností, ale že by dokázali zmenšit hudebníky i s nástroji do takového strojeku (nebo jak to funguje), to by mě vskutku nenapadlo. Ale teď se vrátím ke slovu prezident. Prezident je nové označení pro člověka, který „vládne“ zemi. Takže v Čechách už nevládne žádný král, nýbrž prezident, Miloš Zeman. A to metro asi slouží všem.

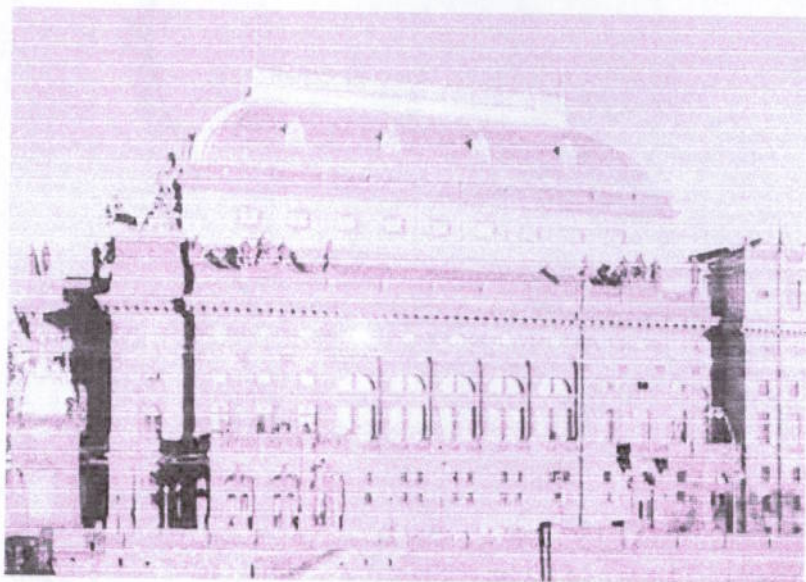
V úterý jsem si prohlížel mapku, že se půjdu někam podívat. Najednou, jakoby mě to místo přitahovalo, jsem zahlédl zastávku metra Staroměstskou. A vzápětí bylo rozhodnuto. Kdo by odolal něčemu takovému? Já ne. Název mluvil za sebe. Staré město čeká, až přijdu a budu říkat: "Jé! Tady už jsem přece byl. Tady to znám!" A tak jsem jel. Cesta metrem nebyla tak zvláštní. Za tu dobu, co v Praze jsem, trochu jsem si zvykl. Po výstupu z metra jsem se dal přímo za nose. Zatím jsem neviděl nic, co bych znal. To se tedy museli s tím názvem splést. Po chvíli příjemné procházky na sluníčku jsem došel na náměstí, kde se tlačilo mnoho lidí. Netušil jsem proč. Pak jsem zvedl oči a uviděl jsem nádheru. Tak za tohle ten výlet rozhodně stál. Byly to obrovské, ale krásné hodiny, které zrovna začaly odbíjet poledne. Ze dřevěných okýnek se vysunovali zajímavé sošky. K tomu zvonil zvon a bylo to zkrátka velkolepé. Za peníze, co jsem si vysypal z kouzelného penízkátoru, jsem si koupil knížku o Orloji a dalších pražských památkách. Byla tam pověst o tom, jak Orloj vyrobil hodinář mistr Hanuš, jak se mu povedl, a jak skončil kvůli tomu, že dostal nabídky od jiných měst a chystal se je přijmout. Představ si, že ho pravděpodobně najatí zločinci oslepili, aby nemohl vyrobit žádný jiný orloj! To byli lidi, co? Nemusíš se bát, dám Ti to přečíst, knížku přivezu domů, do Podsvětí. Po návštěvě Orloje se mi ale ještě nechtělo do hotelu, tak jsem se vydal na druhou stranu, za sluníčkem, prohlédnout si další pěkné věci. A nakonec jsem objevil Juditin most! Ale vůbec nebyl zbořený, byl úplně jiný; opravený, hezký, a navíc mu lidé říkali Karlův most! Myslíš, že je to podle Karla, syna Jana Lucemburského, který v Čechách vládl za naší návštěvy? Až včera mě napadlo podívat se do knížky o památkách, a nebylo tam jen to, že je most podle tohoto Karla, ale i že most byl postaven roku 1357, 9. 7. V 5:31. Nebo spíš, že v tuto dobu byl položen základní kámen. Na první pohled Ti možná nepřipadá zvláštní, ale teď to určitě pochopíš:

To je chytré, vid? Taky jsem se z té knížky dozvěděl, že se do Karlova mostu přidávala vajíčka...To je také moc zajímavé. Ale nevím, jestli jsem to správně přečetl. Jazyk dnešních lidí je tak odlišný tomu krásnému a normálnímu ze 14. století, takže je klidně možné, že jsem to nějak špatně přečetl. U Karlova mostu je také krásný kostel Křižovníků s červenou hvězdou, který založila svatá Anežka Česká. Nejdřív jsem nevěděl, kdo to je, ale pak jsem si vzpomněl. To byla taková ta hodná klariska, která všem pomáhala. Přece ta, jak Tě zbavila neustálého kýčání a kašlání. V knížce jsem se dočetl, že se jí jednou podařilo být na dvou místech. Tomu se prý říká bilokace. Škoda, že už nežije. Kdyby byla duch jako my, mohla by lidem na světě pomáhat do dnes.

Úterý pro mě byl takový poznávací den. Zajímavosti Starého města mě zaujaly natolik, že jsem se rozhodl pokračovat a najít památky. Šel jsem kousek po nábřeží Vltavy a došel jsem k takovému nádhernému domu. Jak jsem se doptal, zjistil jsem, že je to Národní Divadlo-Zlatá kaplička Prahy. Zrovna tam byla prohlídka, a tak jsem si koupil lístek a šel dovnitř. Nejdříve nás zavedli do hlavního foyeru; to je taková velká místnost, které se prostě říká foyer. Nebylo na ní nic moc zajímavého, až na sochy, které měli jen hlavu a kousek těla nějaké významné osobnosti Čech, kterým se říkalo busty.

Dále nás zavedli do hlediště. Bylo ohromující. Byly tam řady červeně sametových sedadel, a když jsem zvedl hlavu, uviděl jsem všelijaké pozlacené sošky mezi patry sedadel (patrům se říkalo přízemí, první balkón, druhý balkón, první galerie a druhá galerie) a úplně nahoře na vymalovaném stropě byl obrovský lustr. Průvodkyně-paní, co nás doprovázela a říkala nám všechno zajímavé -poznamenala, že ten lustr váží 2 tuny! Dále nás vedla přes jeviště, které bylo připraveno na nějaký balet- Labutí jezero. Na každé představení se totiž připravuje spoustu kulis (věci, co představení dělají představením. Když je scénka v lese, vzadu jsou stromy. Když je scénka v královském paláci, je tam palác, chápeš?). Kulisy jsme pak viděly v podzemí divadla, ale o tom ti napíšu až za chvíli. Po tom, co jsme viděli jeviště, jsme šli dál, do zákulisí. Ukázali nám ještě šatny herců, a také místnost, ve které maskéři- lidé, co účinkující v divadle „předělali“ na čas představení, aby vypadali hezčí. Je to na vysvětlování v dopise složité, tak Ti to povím až doma. Nakonec nás zavedli do suterénů, kde byly ty kulisy, jak jsem o nich už psal. Poté, kdo chtěl, se ještě mohl podívat na balkón, kde byly sochy Apollona (řecký bůh umění a slunce) a devět múz. Múzy měly strašně krkolomná jména. Byly to bohyně různých umění. Například Terpsichoré byla múza tance, ale to je všechno, co si z těch múz pamatuji.

Po prohlídce už jsem byl docela unavený, a tak jsem si zašel do kavárny Slávie, která je naproti divadlu, na čaj. Neměl jsem tušení, co to kavárna je, než mi to vysvětlil jeden pán z obsluhy. Kdyby venku nestála nabídka na čaj, asi bych tam nezašel. Když jsem tak pil čaj, uviděl jsem, že lidé kolem mě jí takové jídlo, co bylo u pultu, kde se platilo, ve skleněné vitríně. Říkal jsem si, že když už jsem na té cestě objevů, že si také něco dám. Vybral jsem si jídlo s názvem harlekýn. Obsluha o něm mluvila jako o dortu. Bylo to sladké a dobré jídlo. Jestli budu mít čas, tak Ti ho, než odjedu, koupím.

Z kavárny jsem málem netrefil domů. Šel jsem zase pěšky po nábřeží, pak do metra a nastoupil jsem. Pamatoval jsem si, že třetí zastávku vystupuji. Jenže jsem nastoupil do špatného směru, a místo na Dejvické jsem vystoupil na Náměstí Míru. To jsem ale ještě ze začátku nevěděl. Podezřelé mi začaly být teprve schody. To, že byly jezdící (to jsem Ti zapomněl napsat; v metru jezdí schody, které Tě vyvezou, aniž bys musel šlapat!), mě ani tolik neudivilo, i když na Dejvické takové schody vůbec nejsou. Ale na Staroměstské byly, a protože jsem byl moc unavený a otupělý po výborném harlekýnu, nepřekvapilo mě to. Jenže ty schody byly strašně moc dlouhé. Když jsem konečně vyjel až nahoru, čekalo mě ještě pár schodů a vyšel jsem na neznámém místě. Bylo to velké náměstí a uprostřed něj

se tyčil obrovský kostel. Ještě, že jsem měl svoji knížku, jinak bych na tom náměstí byl ještě dneska. Ale u toho kostela byl plakátek a já zjistil, že je to kostel svaté Ludmily. V knížce samozřejmě byl a tak jsem snadno zjistil i adresu. Naštěstí jsem se už trochu orientoval v metru; vrátil jsem se a odjel na správnou stranu, na Dejvickou. Tohle už si nikdy nechci zopakovat. Ale kdybych se neztratil, neviděl bych nejdelší eskalátory (jezdící schody) v Čechách. Schody na Náměstí Míru jsou totiž 87, 1 metru dlouhé.

Ve středu jsem si řekl, že bych mohl navštívit Malostranskou. Koneckonců je blízko Vltavy, kde jsem si chtěl vyjet na lodi. Šel jsem tedy brzy ráno koupit lístky, ale bohužel byly až na odpoledne. Nevěděl jsem, co budu dělat, a tak jsem šel prozkoumat okolí Malostranské. Do oka mě padly tramvaje. To jsou dopravní prostředky jako metro, akorát jezdí nad zemí. Chvilí jsem se na ně koukal, ale pak jsem šel dál. Nejdřív jsem viděl hned u výstupu z metra takovou hezkou fontánku. Zašel jsem si tam a na chvíli jsem si tam sedl. Mě moc baví pozorovat vodu, protože je to můj nejoblíbenější živý. Když jsem pokračoval dál, došel jsem do zahrady, kde byl rybníček a také pávi! Podle nápisů jsem se dozvěděl, že je to Valdštejnská zahrada, která patří k Valdštejnskému paláci. Kromě toho také to, že ve Valdštejnském paláci je Senát. Protože jsem nevěděl, co je to Senát, šel jsem na průzkum. Poblíž Valdštejnské zahrady bylo informační centrum. Když jsem se ptal v úterý nějakého pána na něco, poslal mě do informačního centra, že tam mi prý poví všechno, co budu chtít vědět. A tak jsem šel. V informacích jsem dostal celou brožurku jenom o Senátě. Zasedají tam senátoři, kteří rozhodují o všem možném; např. o zákonech a právech lidí. Také jsem se dočetl, že senátorů je 81 a volí se na šest let. Jenom škoda, že není Senát přístupný pro veřejnost. Z informací jsem pak vyšel s mapou Prahy a novými znalostmi. Mohl jsem se tam opravdu zeptat na cokoli. Zeptal jsem se tedy, jaké hezké místa v blízkém okolí bych měl navštívit. Paní z informací mi poradila navštívit kostel Pražského Jezulátka nebo třeba Petřínskou rozhlednu. Protože jsem stejně neměl nic co dělat, poslechl jsem ji.

Kostel Pražského Jezulátka byl opravdu krásný. Byl postaven v 17. století. Je zasvěcen Panně Marii Vítězné a Antonínu Paduánskému. Ale nejvíce se tam lidé chodí dívat na Pražské Jezulátko. To je socha malého Ježíška s korunkou a zlatým jablkem jako mají králové. Vždyť on je král. Kostelu ho věnovala šlechtična Polyxena z Lobkovic. Mně se také nejvíce líbilo Jezulátko. Po prohlídce kostela

jsem si prohlédl všechny jeho šatičky na výstavě. Má je zdobené tak, jak se pro Jezulátko sluší a patří. Také se mi hodně líbilo, když jsem objevil takový proutěný koš, kam lidé mohli napsat na papírek své prosby, které byly každý čtvrtek obětovány při mši svaté. Napsal jsem také jednu; za všechny lidi, kteří se ztratili, protože vím, jaké to je. Po návštěvě kostela jsem podle mapy šel k Petřínu. Měl jsem sice dost času, abych mohl vyjít kopec pěšky, ale lanovce jsem nakonec neodolal. Byl z ní velkolepý výhled. A nahoře na Petříně byl ještě hezčí. Procházel jsem se nádhernými zahradami, a pak jsem si zaplatil za to, abych se mohl podívat dalekohledem z rozhledny. Na Petříně jsem ještě poobědval a pospíchal jsem na pobřeží, kde na mě už čekala parník Praha. Vyjel s úderem 14. hodiny. Z lodi jsem viděl žluté tučňáky, byli tam asi jen jako atrakce, ale mě pobavili. Pak už mě ale zajímala jen plavba a voda, nic víc. Nejdříve jsme podpluli pod Karlovým mostem, pak pod mostem Legií, poté jsme projeli stínadly- nádrží, která vypouští a napouští vodu, a lodě pouští jen pomalu. Ale i ta stínadla byla zajímavá. Pak ještě následovaly mosty Jiráskův, Palackého a parník se obrátil zpět. Plavbu jsem si náramně užil. Až sem pojedeme příště spolu, tak Tě na něj určitě vezmu (tedy pokud tady parníky ještě budou).

Neměl jsem ještě chuť jít do hotelu na Dejvické, tak jsem se vydal na Pražský Hrad. V mé knize o památkách je o něm spousta zajímavostí, a také je to doporučená památka pro turisty-návštěvníky z cizích míst všude na světě. Já sice jsem z podsvětí, ale také jsem turista. Na Pražský hrad jsem jel tramvají číslo 22. Cesta byla zajímavá; v metru jsem nikdy venku neviděl krajinu, ale z tramvaje jsem mohl vidět Královské zahrady, a to se mi líbilo. Zahrady jsem také navštívil jako první. V knížce jsem si přečetl, že byly založeny Ferdinandem I. roku 1534 místo vinic. Co se mi v zahradách nejvíce líbilo, byl Letohrádek královny Anny a hlavně Zpívající fontána. Představ si, váží 5121kg! Je postavena z měkkého bronzu - slitiny mědi a cínu, i když mědi je tam 15x více než cínu. Jmenuje se zpívající, protože když k ní dáš ucho, slyšíš jakoby „zpívala“ tón a. Po zahradě jsem šel přímo na Hrad, kde jsem si objednal prohlídku nádvoří a Zlaté uličky. Zlatá ulička byla moc pěkná. Byly v ní staré a zachovalé domky, kde jsem mohl vidět obchůdky všeho druhu jakoby z doby před několika sty lety. Je možné, že zrovna Zlatá ulička tu byla, když jsme tu byli na ročáku, ale tady jsme nebyli. Víš, proč se jí říká Zlatá? Protože v ní dříve bydleli zlatníci. Po Zlaté uličce jsem ještě šel do katedrály svatého Víta, Václava a Vojtěcha, která byla úplně dostavěná. Když jsme ji viděli naposledy, byla přece teprve rozestavěná,

vzpomínáš? Páni, tam Ti bylo krásy. Bylo tam toho tolik, že si budeš muset přečíst celou kapitolu o katedrále v mé knížce. Nedokázal bych Ti všechno vyličit tak podrobně. Ale jedno, co není v knížce, Ti napsat musím. Viděl jsem výměnu stráží. Před vchody do katedrály i na Hrad totiž stojí vojáci. Mají asi dvě hodiny stráž, při které se nesmí ani hnout. To bych já určitě nevydržel. Co kdybych chtěl kýchnout? Ale při výměně se samozřejmě hýbat směli. Ale asi jen podle stanovených pohybů. Byl to však skvělý zážitek. Po výměně jsem už šel do hotelu. Bylo pozdě, a já byl unavený po celodenním chození.

Dneska jsem si neprohlédl vůbec nic, protože prší. Vypadá to na velkou bouřku. Proto Ti také píšu. Doufám, že mě aspoň ta bouře pustí doručit ten dopis na poštu, odkud půjde do podsvětní schránky v horách. Duch Alionáš přece vybírá poštu každý den, ne? Doufám, že Ti tenhle dopis dojde brzy. Musíme si brzy vyžádat společný výlet. Jen škoda, že jsi nemocný. Vráť se v pondělí.

Moc na Tebe myslím

Tvůj Zoboslávek